

46

LA TRIBU ENMIG DE LA MUNTANYA

Irene Zurrón Servera

Il·lustracions de Bartomeu Seguí

LA BICICLETA
NEGRA

TÀNDEM

Premi Carmesina de la Safor

UNA CASA AL PEU DE LA MUNTANYA

e cases, n'hi ha de tots colors. Algunes són tan grans, que poden passar dies fins que les persones que hi habiten es vegin, de vegades fins i tot setmanes. D'altres són tan petites, que només poden viure-hi els caragols. També hi ha cases a sobre dels arbres, amagades en boscos espessos, i cases amb rodes, perquè hi ha a qui no li agrada estar-se sempre allà mateix. Fa uns anys, tot i que no ho cregueu, vaig sopar a casa d'uns amics que vivien en un vaixell i de tant en tant salpaven l'àncora i anaven a la recerca de nous paisatges. Em varen explicar que en un viatge havien fet coneixença amb una exploradora que s'havia endinsat en les selves amazòniques i havia conegut, aïllada de la resta del món, una tribu que vivia plegada en una sola casa. Era una casa construïda amb materials senzills, perquè sovint hi arribaven miners furtius que els obligaven a abandonar-la i desplaçar-se a un altre indret. No us penseu que això sigui agradable per a ningú, perquè tots voldríem una casa on trobar-nos còmodes i segurs.

Tal vegada aquest era el desig més gran de n'Agnès, una nena que vivia ben lluny de les selves amazòniques, en una plàcida illa mediterrània, d'aquelles que semblen retallades per la mar

i el sol, tot i que l'asfalt i el ciment guanyen de mica en mica els antics boscos d'alzines, pins i ullastres. N'Agnès ja havia perdut el compte de totes les cases on havia viscut. Quan era molt menuda, vivia en un pis al centre de la ciutat, al costat de l'escola. Després la seva petita família s'havia instal·lat en un barri tranquil una mica més lluny. Abans havien passat unes setmanes a casa dels oncles, unes persones horribles que no paraven de dir que n'Agnès era una eixelebrada. Potser molt de tant en tant tenien una mica de raó, però quina culpa tenia la noia que tot en aquella casa fos de mira'm i no em toquis?

Feia uns mesos que havien començat a acumular-se les cartes a sobre de la taula del menjador i n'Emília, la mare, s'havia tornat a ensopir. N'Agnès ja intuïa el que passaria: haurien de visitar una casa rere una altra fins que aconseguissin llogar-ne una. Després de descartar tots els barris de la ciutat, aquesta vegada havien trobat una caseta als afores, tocant a la muntanya. Ara n'Agnès havia d'agafar un autobús per anar a l'escola i això feia que arribés tard molts dies. El mestre la renyava i, encara que ella s'esforçava a fer-li entendre que vivia a la quinta forca, no acceptava cap de les seves excuses:

- El despertador no ha sonat.
- Una roda de l'autobús ha explotat.
- Els semàfors estaven espatllats.
- Però si en Pau arriba cada dia d'hora! –la rebatia el mestre.

En Pau era el germà petit. Tenia deu mesos i tres dies menys que n'Agnès i no hi havia res pitjor que tenir un germà petit com ell. Les persones grans sempre el posaven

d'exemple i la cantarella habitual era: «mira en Pau com ho fa de bé!», «oi que és espavilat en Pau?» o «per què no t'assembles una mica a en Pau?». Tot i que anaven a cursos diferents, el nen podia fer els deures de la germana sense gaire esforç. Això no és que passés molt sovint, perquè ja sabeu que cadascú ha de fer els seus deures. Però ara us diré un secret: n'Agnès havia descobert l'única cosa que en Pau no sabia fer. Els dies que n'Agnès no havia pogut fer els deures (perquè hi ha moments que el temps passa més ràpid que en d'altres), aleshores convenia en Pau perquè els fes. A canvi, ella l'ajudava en l'única cosa en què el germà era un desastre. Que voleu saber què era? Ara encara no us ho puc dir, perquè no ho sap ningú i no sé si sou d'aquelles persones que van explicant els secrets...

La mare de n'Agnès i en Pau, n'Emília, no podia estar per ells tant com voldria, perquè tenia una feina amb uns horaris impossibles i quan arribava a casa la seva prioritat era posar-se a cuinar i assegurar-se que tot estigués en condret. Però sempre se les arreglaven per compartir una estona. Com que la nova casa tenia un petit pati al darrere i feia una tardor càlida, solien sortir a sopar-hi i s'explicaven com els havia anat el dia. Des d'allà veien com la claror rogenca s'esfumava i a poc a poc apareixien les estrelles. Els primers dies això els va impressionar molt, perquè on vivien abans hi havia tants edificis, fum i enllumenats que no se'n veia cap. En canvi des d'aquí, al peu de la muntanya, sentien les remors dels animalons i podien contemplar un cel magnífic. I us podeu imaginar que just en aquest paratge meravellós un dia en va passar una de grossa.

Tot va ser un dissabte ben d'hora. Els caps de setmana n'Agnès era molt matinera. Com que sabia que no havia d'anar a l'escola no li feia gens de mandra alçar-se prest. A més, així podia fer una trapelleria d'amagat. Anava a la cuina, agafava el pa, la melmelada i la crema de xocolata i sortia al pati. Aleshores s'asseia en un racó i començava a untar el pa amb una bona quantitat de xocolata i de melmelada. Era absolutament deliciós. Després, quan en Pau i la mare es llevaven, ella feia veure que no havia esmorzat.

Però aquell matí, mentre devorava un llonguet amb tanta xocolata que regalimava pels costats, va sentir un brogit que venia de fora la reixa que tancava el pati i donava a la muntanya. Al principi no va fer-ne gaire cas, però aquell soroll, com d'algú que estigués fent un clot, cada vegada era més fort, fins que d'un moment a l'altre va veure com un animal corria cap a ella i sense poder evitar-ho li prenia el panet de xocolata gairebé de la boca. Era un porc.

N'Agnès, que no tenia por quasi mai, va fer un bot enorme. En un tancar i obrir d'ulls, el porc ja s'havia engolit l'entrepà. I ara què havia de fer? Vosaltres potser ja sabeu que als porcs, si no se'ls fa la punyeta, no se'ls ha de témer. Però n'Agnès no en sabia gaire, de porcs. De fet, era la primera vegada que en veia un. Li havia de donar tota la xocolata i la melmelada? L'havia d'espantar movent molt els braços? O havia d'avisar en Pau? Encara que no ho reconeguéssovint, la noia sabia que el germà se'n sortia prou bé en aquesta mena de situacions insòlites i per això va pensar que era la millor opció. Al capdavall, hauria pogut consentir a donar la melmelada a l'animal, però per cap vent del món

es desfaria de la xocolata. Va moure's molt suaument, ben enganxada a la paret, i va entrar a casa. Llavors va córrer com un llamp a cercar en Pau, que ja s'havia despertat i llegia encara dins el llit.

–Hi ha un porc al pati!

En Pau, acostumat a les sortides una mica estrofolàries de n'Agnès, no es va esverar gaire.

–I com saps que és un porc? Potser és un gat –li va dir.

–Que com ho sé? Perquè és un porc –és innegable que n'Agnès no era molt observadora, però era ofensiu que el germà pensés que no sabia diferenciar un porc d'un gat. També és cert que mai no havien tingut cap animal a casa, però sí que havia vist moltes pel·lícules on n'apareixien i a l'escola havien llegit un llibre que l'havia fet riure molt: *El zoo d'en Pitus*, on s'esmentaven des de porcs de granja fins a porcs senglars, i amb això ja en tenia prou.

Li va costar però va aconseguir treure en Pau del llit, repetint-li una vegada i una altra que no era cap broma, i el va arrossegar fins al pati. Però ja sabeu què sol passar en aquests casos, veritat? Quan varen sortir allà no hi havia res que s'assemblés a un porc. N'Agnès va cercar pertot, a cada racó i rere cada planta, mentre assegurava al germà que no mentia, però els únics animals que hi va trobar foren un centpeus i un escarabat. En Pau, que no es prenia gens seriósament aquesta historieta del porc, es va decidir a tornar a l'interior de la casa, però llavors va notar que havia trepitjat una cosa tova. Va alçar el peu dret i va veure que a la sola de la sabatilla hi tenia ni més ni menys que una tifa.

En Pau no es va preocupar gaire del riure fora mesura de n'Agnès. Se li acabava de posar just al davant un misteri. Si comenceu a conèixer-lo una mica, ja haureu endevinat que estava del tot determinat a resoldre'l. Quan al noi li interessava una cosa, perdia el món de vista i s'hi engrescava fins que en descobria els detalls més petits, com una vegada que es va passar una setmana entossudit a esbrinar el truc d'un gran mag que havia fet desaparèixer durant uns segons l'oficina de correus de la ciutat. És clar que ningú no va saber mai que n'havia descobert el truc, o és que vosaltres hauríeu esbombat el secret d'un mag per deixar-lo sense feina?

N'Emília, la mare, s'estava preparant per sortir a fer la compra quan en Pau va entrar (només amb una sabatilla, per descomptat), disposat a omplir la seva motxilla amb tot el necessari per portar a terme una bona investigació. Com que era un noi molt assenyat, tenia clar que l'essencial en aquests casos és un quadern de notes, un bolígraf, una ampolla d'aigua, uns calcetins de recanvi i unes tiretes (perquè no se sap mai).

—On vas? —va voler saber la mare.

—Crec que un porc de granja està fent voltes a prop d'aquí. Vaig a investigar-ho.

–D’acord –va assentir n’Emília. Si penseu que no hauria d’acceptar tan fàcilment que en Pau anés a la recerca d’un porc, és perquè encara no heu entès com de responsable era el noi. O bé perquè no sabeu que aleshores la mare estava preocupada per una visita que havien de rebre ben aviat, però que ara encara no fa al cas. De totes maneres, va afegir:– Ves amb n’Agnès.

En escoltar-ho, la noia va fer un somriure d’orella a orella. Malgrat que gairebé sempre trobava en Pau avorrit, no volia que ara l’exclogués d’una aventura que ella havia començat. Pocs minuts després els dos germans ja estaven preparats: unes sabates còmodes, el xandall típic dels caps de setmana, la motxilla i prou. Som-hi!

Quan varen obrir la reixa del pati, varen descobrir la primera de les pistes: el soroll que n’Agnès havia sentit devia ser el que l’animal havia fet per excavar un clot que hi havia just allà i gràcies al qual havia aconseguit entrar al pati. En Pau va mesurar amb les mans la dimensió del clot, va anotar-la a la llibreta i va dir que segurament devia ser un porc força gran. Després varen rastrejar tota la zona i varen avançar cap a la muntanya. Es varen passar molt temps resseguint caminois i cercant més pistes sense èxit, tant de temps, que n’Agnès n’estava farta i la situació ja no li semblava gens divertida.

–Prou, Pau, tornem –tot i dir això, sabia molt bé que en Pau no deixaria mai a mitges una recerca. De fet, no va ni respondre.

N’Agnès, una mica enfadada, es va asseure i va obrir la seva motxilla. I bé, ja sabeu que n’Agnès no era gaire previsor a de fet a la motxilla només hi portava una cosa. Us ho podeu

imaginar, veritat? Uns quants croissants i, és clar, la crema de xocolata. Va començar a mullar els croissants dins la crema i a menjar-se'ls un rere l'altre, tenia una gana ferotge! I aleshores es va sentir, a prop d'allà, com les fulles cruixien: algú s'acostava.

Es veu que n'Agnès no era l'única a qui li encantava la crema de xocolata. O és que us penseu que els porcs no són llépols? De nou va ser tot molt ràpid. N'Agnès va veure com el porc se li atansava i li engrapava el croissant, però aquesta vegada va reaccionar tot d'una. Va allargar els braços i va intentar subjectar-lo. En veure's atrapat, el porc va començar a bellugar-se amb força i es va deslliurar de la noia. Us podeu imaginar amb quina velocitat l'animal va començar a córrer! I n'Agnès, sense dubtar-ho gens, al darrere.

—És un porc negre! —va cridar en Pau, amb la llibreta a les mans, que seguia el ritme de n'Agnès així com podia.

—Tant m'és! Corre més ràpid!

Varen perseguir el porc una bona estona, fins a arribar a una pineda espessa, on per uns moments els va semblar que el perdrien de vista. Però quan varen sortir-ne es varen aturar en sec. Allò no havia estat una bona idea. Un porc potser el podien controlar, però el que ara veien els superava del tot. Feia tanta feredat que no puc descriure-ho prou bé perquè us en feu una idea exacta.

N'Agnès i en Pau varen començar a fer, molt a poc a poc, unes passes enrere. Però ja era massa tard. Havien begut oli. En un tres i no res es varen veure completament envoltats de tota mena d'animals: cabres, gallines, oques, ases i, per descomptat, el porc, que ara amb aquest seguici ja no els tenia gens ni mica de por.